

Žaloba manžela proti manželce o rozluku manželství z důvodu § 13 písm. c) rozl. zák. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozlukový důvod § 13 písm. c) rozlukového zákona předpokládá zlomyslné opuštění manžela. Zákon nepoužil slov »bezdůvodné opuštění« a proto nelze shledati tento rozlukový důvod za opodstatněný již tehdy, když nejsou objektivně prokázány postačitelé důvody k opuštění společné domácnosti. Musí býti z okolností patrné, že manžel opustivší druhého, činí tak s vědomím bezprávnosti nebo aspoň že s tímto vědomím v odloučenosti setrvává přes výzvu k návratu. Tomu svědčí nejen doslov zákona, nýbrž i to, že zákon předpisuje jako další podmínku, by opuštěný manžel vyzval druhého manžela a tento se do šesti měsíců nevrátil, a tak v nedůvodném odporu setrval přes to, že soud podmínky pro výzvu k návratu shledal za osvědčené. Rozlukový důvod § 13 písm. c) rozl. zák. jest tedy vyloučen, když manžel výzvy uposlechl a vrátil se, ovšem, pokud se tak nestalo jen na oko. Že tomu tak nebylo, plyne ze zjištění nižších soudů, že se žalovaná opravdu rozhodla k manželovi se vrátiti. Pro zlomyslnost opuštění společné domácnosti nesvědčí ani to, že žalovaná podala žalobu o rozvod. Že důvody rozvodové v této žalobě uvedené byly vymyšlené, nevyšlo při jednání rozvodovém najevo a soudy nevzaly jen ony uplatněné rozvodové důvody za dostatečně prokazané, nýbrž za vyvrácené. Zákon sice výslovně nestanoví, že se opuštění společné domácnosti musí státi v úmyslu způsobiti těžké příkoří, ale v pojmu zlomyslnosti tkví již, že se musí státi přes lepší vědomí o jeho nedůvodnosti. V takovém vědomí jest již úmysl učiniti příkoří. Proto odvolací soud nechybil, neshledav, že se opuštění stalo a bylo v něm setrváno zlomyslně, tedy s vědomím bezprávnosti a v úmyslu způsobiti tak druhému manželovi příkoří.

Čís. 11327.

Důkaz zkouškou krve může býti proveden jen se souhlasemúčastněných osob; nemůže býti proveden, když některá z nich nesouhlasí nebo projevený již souhlas odvolá. Lhostejno, jaká byla pohnutka k odvolání souhlasu, je-li soulož v kritické době nesporná.

Byla-li žaloba podána do soudního protokolu a tento protokol byl podle § 64 č. 4 c. ř. s. zaslán procesnímu soudu, jest pokládati žalobu za podanou v den, kdy byla dána do protokolu.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 2176/30.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného, podané do soudního protokolu dne 24. dubna 1929, procesní soud

prvé stolice vyhověl a přisoudil žalobci výživné od 1. května 1929. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Důkaz zkouškou krve může být proveden jen se souhlasem súčastných osob, a nemůže tedy být proveden, když některá z nich nesouhlasí nebo projevený již souhlas odvolá. Co poručníka a matku nezletilé žalobkyně pohnulo k tomu, by odvolala souhlas, udělený v první stolici, jest v této rozepři nerozhodné, jelikož skutečnost, že žalovaný s nemanželskou matkou souložil v rozhodné době, jest nesporná a její věrohodnost po této stránce tedy nepřichází v úvahu. Nebylo proto zapotřebí prováděti o tom důkaz výsledkem stran.

Přísudek výživného od 1. května 1929 vyhovuje zákonu a věci, neboť žaloba daná dne 24. dubna 1929 do soudního protokolu nebyla odmítnuta, jak v rozporu se spisy tvrdí dovolání, nýbrž byl tento protokol podle § 64 č. 4 c. ř. s. zaslán soudu procesnímu, ve kterémžto případě jest žaloba podána v den, kdy byla dána do protokolu.

Čís. 11328.

Ku platnosti podpisu prokuristy za firmu se nevyhledává, by vyznačil u podpisu dodatek naznačující prokuru podle čl. 44 obch. zák. K jeho podpisu na směnce stačí, že jej prokurista vyznačí tím, že podepsal, připojiv svůj podpis ke znění firmy vyznačenému na směnce razítkem, třebaže bez dodatku naznačujícího prokuru.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 2001/31.)

Na směnce, o niž tu jde, byl vyznačen vydatel tím způsobem, že pod razítkem firmy Antonín G. a spol. podepsal její prokurista bez dodatku naznačujícího prokuru. Směnečný platební příkaz proti veřejnému společníku řečené firmy procesní soud první stolice zrušil, maje za to, že prokurista měl podle čl. 44 obch. zák. podepsati s dodatkem poukazujícím na prokuru, že předpis čl. 44 obch. zák. zůstal zachován § 102 směn. zák., že tudíž podpis vydavatelův byl neplatný. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Předpis čl. 44 obch. zák. není donucovacím předpisem, nýbrž jen předpisem pořádkovým a jeho nezachování nemá v zápětí právní účinky. Tato povaha řečeného předpisu vyplývá již z ustanovení čl. 52 obch. zák., podle něhož z právního jednání prokuristy podle prokury jménem principálovým vznikají principálovi proti třetí osobě práva a závazky, při čemž jest lhostejno, zda se právní jednání stalo výslovně principálovým jménem, či vyplývá-li z okolností, že podle vůle smluvníků mělo se státi pro principála. Okolnost, že prokurista nepřipojil ke svému pod-